

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 30 września 2016 r.*

Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 102 TFUE — Ustalenie przez organ zarządzający portem w Splicie stawek za usługi portowe w zakresie ruchu wewnętrznego na maksymalnym poziomie — Odrzucenie skargi do Komisji — Rozpatrzenie sprawy przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego — Brak interesu Unii

W sprawie T-70/15

Trajektna luka Split d.d., z siedzibą w Splicie (Chorwacja), reprezentowana przez adwokatów M. Bauera, H.J. Freunda oraz S. Hankiewicz,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez C. Giolita, C. Urracę Caviedesa oraz I. Zaloguina, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę wniesioną w trybie art. 263 TFUE zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 9236 final z dnia 28 listopada 2014 r. dotyczącej odrzucenia skargi do Komisji wniesionej przez skarżącą w przedmiocie naruszenia art. 102 TFUE przez organ zarządzający portem w Splicie oraz art. 102 i 106 TFUE przez Republikę Chorwacji lub organ zarządzający portem w Splicie (sprawa AT.40199 – port w Splicie),

SĄD (siódma izba),

obradujący w składzie: M. van der Woude, prezes, I. Ulloa Rubio (sprawozdawca) i A. Marcoulli, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok¹

Okoliczności powstania sporu [...]

Postępowanie i żądania stron [...]

Co do prawa

W przedmiocie właściwości Sądu [...]

Co do istoty [...]

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego prawdopodobieństwa ustalenia naruszenia [...]

- 26 Po drugie, ponieważ skarżąca podnosi, że Komisja nie może, w celu stwierdzenia braku interesu Unii, powoływać się na fakt, że właściwy organ krajowy rozpatrzył daną sprawę, uznając jednocześnie, że art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie znajdował zastosowania w niniejszej sprawie, należy przypomnieć, że przepis tego artykułu, podobnie jak całość przepisów tego rozporządzenia, dotyczy sytuacji, w których stosuje się art. 101 i 102 TFUE (wyrok z dnia 21 stycznia 2015 r., easyJet Airline/Komisja, T-355/13, EU:T:2015:36, pkt 43).
- 27 Komisja może w konsekwencji odrzucić skargę na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 jedynie w wypadku, gdy skarga ta była już przedmiotem badania w świetle norm prawa konkurencji Unii (wyrok z dnia 21 stycznia 2015 r., easyJet Airline/Komisja, T-355/13, EU:T:2015:36, pkt 44).
- 28 Niemniej jednak w niniejszej sprawie, wobec faktu, że strony są zgodne co do tego, iż właściwy organ krajowy zbadał sprawę wyłącznie w świetle chorwackiego prawa krajowego, należy wskazać, że w pkt 14 i 15 zaskarżonej decyzji Komisja ograniczyła się do potwierdzenia argumentu skarżącej przedstawionego w piśmie z dnia 19 sierpnia 2014 r., zgodnie z którym art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie znajduje zastosowania w sytuacjach, gdy właściwy organ krajowy wydaje decyzję wyłącznie na podstawie prawa krajowego.
- 29 Komisja słusznie uznała zatem w pkt 15 i 18 zaskarżonej decyzji, że art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie znajdował zastosowania w niniejszej sprawie. [...]
- 33 Po trzecie, jeśli chodzi o argument skarżącej, jakoby właściwy organ krajowy nie zastosował prawa Unii oraz nie dokonał użytecznej oceny sytuacji, z jednej strony, jak zostało wskazane w pkt 30 powyżej – skarżąca nie kwestionuje faktu, że przepisy prawa krajowego będące podstawą jej skargi są równoznaczne z art. 101 i 102 TFUE. W konsekwencji należy uznać, że rozstrzygnięcie właściwego organu krajowego byłyby identyczne, gdyby organ ten przeprowadził analizę w świetle tych postanowień.
- 34 Z drugiej strony Komisja nie może być traktowana przez podmioty gospodarcze, które odniosły szkodę wskutek naruszenia reguł konkurencji, jako organ odwoławczy kompetentny w zakresie uchylania decyzji organów krajowych, które nie ustosunkowały się pozytywnie do ich skargi. Kontrola decyzji

1 — Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

organów ochrony konkurencji państw członkowskich należy bowiem wyłącznie do sądów krajowych pełniących podstawową funkcję w ramach stosowania reguł konkurencji Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 2015 r., *easyJet Airline/Komisja*, T-355/13, EU:T:2015:36, pkt 20).

[...]

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego twierdzenia, jakoby sądy i organy krajowe były bardziej odpowiednie do rozpatrywania podniesionych zagadnień [...]

- 52 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że ponieważ Komisja, nie mając jeszcze żadnego doświadczenia, jeśli chodzi o możliwości chorwackich sądów krajowych w zakresie rozstrzygania tego rodzaju spraw z uwagi na fakt, że Republika Chorwacji jest stosunkowo nowym członkiem Unii, winna była zbadać sprawę w sposób bardziej dogłębny, tym bardziej że żaden sąd krajowy nie miał dotychczas sposobności zastosowania prawa konkurencji Unii.
- 53 Należy podkreślić, że Republika Chorwacji mogła przystąpić do Unii dopiero po spełnieniu kryteriów politycznych i gospodarczych oraz zobowiązań ciążących na państwach kandydujących do przystąpienia, określonych przez Radę Europejską na posiedzeniu w Kopenhadze (Dania) w dniach 21 i 22 czerwca 1993 r. Kryteria te wymagały od państw kandydackich w szczególności zdolności skutecznego stosowania zasad, norm i polityki składających się na całość przepisów prawa Unii.
- 54 Wobec tego zdolność sądów chorwackich do stosowania prawa Unii co do zasady nie powinna być kwestionowana.
- 55 Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie skarżąca nie przedstawiła żadnego konkretnego dowodu, który byłby w stanie wykazać niezdolność sądów chorwackich do oceny rozpatrywanej sytuacji. [...]

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego wpływu na funkcjonowanie rynku wewnętrznego [...]

W przedmiocie okoliczności, że do Komisji wpłynęły inne skargi dotyczące tej samej sprawy [...]

W przedmiocie kosztów [...]

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Trajektna luka Split d.d. zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Van der Woude

Ulloa Rubio

Marcoulli

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 30 września 2016 r.

Podpisy